

Informatieblad

Geachte Lezers,

We geloven in de gemeenschap van de heiligen! Het is een geloofspunt! We zeggen het telkens in de geloofsbelijdenis, maar staan we ook wel genoeg stil bij deze troostrijke waarheid?

Dit dogma zegt dat allen die door de genade verbonden zijn met God, die inwendig naar Christus zijn gevormd, één enkele grote gemeenschap uitmaken door Christus in God. Tot die gemeenschap behoren de heilige zielen en engelen in de hemel, die de zegevierende Kerk vormen. Ook de strijdende Kerk op aarde behoort ertoe, bestaand uit gelovigen die nog strijd voeren tegen de drie bekoorders: de eigen ontregelde natuur, de wereld en de duivel. Zij ondergaan allerlei beproevingen, moeten zelfs nu mee aanzien hoe de Kerk op aarde lijdt, weliswaar in navolging van haar Stichter die op aarde ook werd vervolgd en wilde lijden voor onze verlossing. De gemeenschap van de heiligen kent tenslotte nog de lijdende Kerk van de zielen in het vagevuur, die voordat ze tot de hemel worden toegelaten, eerst nog loutering behoeven, omdat ze op aarde hun zonden te weinig hebben geboet. Allen tezamen vormen zij één grote schare, die in Christus één hart en één ziel is, kortom één familie in God.

Laten we niet vergeten, dat alle grote harten, de heilige mensen, die ons zijn voorgegaan, bij ons behoren en wij bij hen! Dat zij van ons op de hoogte zijn, zoals wij van hen! Wij moeten ons hun nabijheid in God en voorspraak bij God meer bewust worden, vooral in de huidige moeilijkheden van de Kerk en de wereld. Wij staan dus niet alleen, strijden niet alleen en lijden niet alleen! Daarom bidt de Kerk bij grote gebeurtenissen de Litanie van Alle Heiligen!

Wij die op aarde nog moeten strijden zijn in God ook met elkaar verbonden. Dat moet eendracht en saamhorigheidsgevoel opleveren, meer liefde. Ook moeten we beseffen, dat wanneer bepaalde leden van de Kerk tekortschieten, andere het weer goed moeten en zullen maken door boete, voorbeeldig leven en hun voorspraak bij God. Inderdaad, wanneer een lidmaat lijdt, lijdt het gehele lichaam, volgens de H. Paulus, die de Kerk vergelijkt met een lichaam. 'Draait' iemand als katholiek goed, dan heeft het gehele lichaam er baat bij. In plaats van op zichzelf gefocust te zijn en bedacht op eigen voordeel, is het beter bij te dragen aan het geheel en het welzijn van anderen door vrijwillige boete, voorspraak, voorbeeld en apostolaat. Geven is zaliger dan nemen!

Wanneer geliefde mensen van ons heengaan, is het toch troostend te weten, dat zij de onzen zijn en blijven, dat zij niet van de Kerk gescheiden zijn, en dat we nog altijd geestelijk verbonden zijn. Misschien zijn er onder hen die nog loutering nodig hebben. Laten we in het bijzonder deze maand iets doen voor al die zielen, die op onze hulp aangewezen zijn, en hun een volle aflat schenken. Zie voor de voorwaarden verderop in dit Informatieblad

Pater Carlo de Beer

Preek van Z.E. Aartsbisschop Marcel Lefebvre

op 1 november 1990, Allerheiligen, in Ecône tijdens de pontificale Hoogmis ter viering van het 20 jarig bestaan van de Priesterbroederschap St. Pius X

In de naam van de Vader en de Zoon en de H. Geest. Amen.

Beminde medebroeders, seminaristen en broeders!

Ja, inderdaad, het is vandaag op de kop af twintig jaar geleden, dat ik mij naar zijne excellentie bisschop Charrière van Freiburg begaf, om hem naar het resultaat te vragen van zijn toetsing en het noodzakelijke onderzoek van onze statuten, onze constituties, die ik hem begin juli had voorgelegd. Hij heeft dus vier maanden de tijd gehad om al deze documenten te bestuderen. En ik moet bekennen dat ik met enige vrees naar het bisschoppelijk paleis ben gegaan. De tijdgeest stond afwijzend tegenover alles wat met traditie te maken heeft. Daarom hield de angstige vraag mij bezig, wat zijne excellentie Charrière mij te zeggen had. Maar tot mijn verbazing en natuurlijk tot mijn blijdschap zei hij direct: “Ja, ja, vanzelfsprekend, ik zal het meteen ondertekenen”. Hij liet zijn secretaris komen met de documenten. De brief aan mij was al geschreven en zijne excellentie heeft in mijn tegenwoordigheid de aanvaarding van onze statuten, onze constituties, ondertekend. Ik geef toe, voor mij was het een klein wonder, en ik dacht met span-

ning aan de reactie van onze ‘oudsten’, onze eerste seminaristen, op deze goedkeuring van de oprichting van de Priesterbroederschap St. Pius X. En werkelijk, toen ik in de Rue de la Vignettaz kwam en het aan de medebroeders, die aanwezig waren, vertelde – enkele van hen zijn ook vandaag hier aanwezig – volgde er een ware uitbarsting van vreugde en verbazing. De Priesterbroederschap St. Pius X was officieel door het bisdom Freiburg door zijne excellentie bisschop Charrière erkend! En iets later kregen dezelfde statuten, die door bisschop Charrière goedgekeurd en naar Rome gestuurd waren, ook de officiële goedkeuring van kardinaal Wright, de prefect van de Congregatie voor de Clerus. Ze waren ondertekend door de toenmalige secretaris van de congregatie, aartsbisschop Palazzini, nu kardinaal Palazzini, en daardoor op de officiële manier. Kardinaal Wright en de huidige kardinaal Palazzini hebben de zegen van deze statuten erkend en ons aangemoedigd, het reeds begonnen werk voort te zetten. Wat een genade voor de

Broederschap, dat wij deze erkenningen hebben gekregen! En ik meen dat, wanneer de kerkelijk rechtskundigen zich zouden bezig houden met het document dat wij van kardinaal Wright hebben ontvangen, zij rechtens tot de conclusie zouden komen, dat wij volgens pauselijk recht erkend zijn, want het ging in wezen om een eervol besluit over onze statuten en constituties, die officieel door de congregatie in Rome erkend zijn.

Beste vrienden, ziet u het buitengewoon diepe mystieke verband tussen de officiële erkenning van de Priesterbroederschap St. Pius X en de dag van Allerheiligen, dat op de juiste manier typeert, wat de Priesterbroederschap St. Pius X ten doel heeft? Het hoort tot haar essentie, zou ik zeggen, de heiligheid na te streven en niet alleen de heiligheid na te streven, maar ook heilige dingen te doen. Want wat is de priester, beste vrienden? Sacerdos

– sacra dans, degene die heilige zaken geeft. Sacrificium, sacrum faciens, degene die het heilige doet. Dat is dus de priester. En wij hebben de goedkeuring van onze Priesterbroederschap gekregen op deze feestdag van de heiligheid. Beste vrienden, dit samenvallen mogen we niet vergeten. Niets gebeurt toevallig bij de heilige Voorzienigheid. Ik ben er ook van overtuigd dat de heilige engelen daarboven zich hebben verheugd over het samenvallen van het zo mooie Allerheiligenfeest met de erkenning van deze Broederschap, die tot stand is gebracht om heilige priesters voort te brengen. Priesters die heiligheid gaan doorgeven, de gelovigen helpen naar heiligheid. Ik vraag u daarom dat we samen proberen uit dit samenvallen beknopt onze conclusies te trekken. Het wordt immers door de Voorzienigheid gewild, dat onze priesters heilig zijn. Maar wat is de heiligheid anders, dan de wezenlijke heiligheid, dan het Woord van God zelf: Verbum Dei? Het is het Lam Gods, het Lam Gods dat in de Apocalyps wordt beschreven, dat door de vierentwintig Oudsten, en een ontelbare menigte engelen en uitverkorenen omringd is, die zingen: “Heilig, heilig, heilig is de Heer, onze God”. Het gaat hier werkelijk over het Woord en wel om het mens geworden Woord. Wat doen de priesters anders dan het Woord van God doorgeven, dit heilige Woord met hun eigen woorden doorgeven? Wat doen zij anders dan zichzelf tot verkondigers van het Woord van God te maken, van het wezenlijke Woord van God en wel van alle woorden, die het mens geworden Woord tijdens Zijn leven op aarde heeft gesproken? Dat is de taak van de priester, verkondiger te zijn, verkondiger zoals de profeten. Wij moeten

Zijn Woorden getrouw aan alle gelovigen doorgeven, aan iedereen, die waarachtig kind van God wil zijn, aan iedereen die waarlijk deelachtig wil zijn aan de genade van Onze Heer Jezus Christus. Dat Woord verkondigen wij dus, maar wij verkondigen ook het Woord dat vlees geworden is – et Verbum caro factum est – en het Woord is vlees geworden en Het heeft onder ons gewoond. (*Jh. 1,14*) En het werk, waardoor Hij Zijn genade heeft gegeven, waardoor Hij Zijn leven heeft gegeven, het wezenlijke werk, u weet het, dat is het Kruisoffer. Het Woord verkondigen door de woorden van God, het Woord verkondigen door het H. Misoffer, het vlees geworden Woord: de opdracht aan de priester bestaat er immers in, Jezus Christus in de Allerheiligste Eucharistie uit te reiken, nadat hij Hem eerst tegenwoordig heeft gesteld, het Kruisoffer heeft hernieuwd, terwijl hij God in de gedaanten van brood en wijn liet neerdalen en Hem aan de gelovigen uitreikt. Wat is dat een wonderbaarlijk voorbeeld, wat een buitengewone taak! De priester is werkelijk voor heilige zaken aangesteld en hij moet dus zelf ook heilig zijn.

Sommige mensen, sommigen onder u zullen mij misschien vragen: “Waarom dan de Priesterbroederschap St. Pius? Is dat in deze tegenwoordige tijd echt nog zinvol? Zijn er vandaag de dag niet genoeg heiligmakende bisschoppen en heiligmakende priesters op de wereld?” Ach, helaas waren wij genoodzaakt vast te stellen, dat de revolutie die uitgebroken is, op het punt staat dagelijks meer om zich heen te grijpen. Het was 1970, het concilie had al vijf jaar tevoren zijn poorten gesloten en men had verschrik-

kelijke, ja, verwoestende hervormingen doorgevoerd. Want wat is er uiteindelijk met de parochiepriesters gebeurd, die arme priesters van wie velen alleen nog maar in naam priester waren? Zij hebben dat bewezen door het priesterschap op te geven en zich weer bij de wereld aan te sluiten. Velen van hen hadden hun geloof en de wens behouden om zich geheel aan hun Misoffer te wijden. Maar men heeft hun zowel het H. Misoffer en tevens hun catechismus als het ware uit de hand gerukt, dus het woord van God, dat in de traditionele catechismus is opgetekend, dat niets anders is dan de verkondiging van het woord van Onze Heer Jezus Christus. Men had de catechismus vervalst. Men eiste van hen een ander geloof te onderwijzen, dat niet meer het katholieke geloof is. Stelt u zich het leed van deze priesters eens voor! En men dwingt hen ook nu nog, alle kinderen van hun parochie leerstellingen te onderwijzen die in tegenspraak zijn met hun geloof, met het katholieke geloof. Men heeft hun het Misoffer afgenomen, men heeft het misvormd. Het heeft, heel duidelijk, meer weg van het protestantse avondmaal dan van het echte katholieke Misoffer. Dat is algemeen bekend. Deze verandering heeft veel van die priesters ernstig leed berokkend. Overigens hebben velen van hen zich teruggetrokken. Bisschoppen hebben zich teruggetrokken, hebben hun ontslag genomen om niet langer gedwongen te zijn deze revolutie in praktijk te brengen. Veel priesters hebben hun parochie verlaten. Zij, die konden, hebben tevens hun ontslag genomen. Ik heb enkelen van hen zien huilen, huilen van smart! En ik ben er van overtuigd, ik heb het al vaker gezegd, dat minstens twee aartsbisschoppen, die van Madrid en die

van Dublin, van verdriet over deze ontstellende revolutie, die de natuur van de priester heeft veranderd, zijn gestorven. Voor de priester, die niet meer het echte Misoffer kan opdragen, maar alleen maar moet 'voorgaan' in een simpele Eucharistieviering, een samenkomst op protestantse wijze, en niet de echte catechismus kan onderwijzen zoals hij hem zelf in zijn kinderjaren had geleerd, betekent dat een dolkstoot in het hart, en des te meer voor de bisschoppen, die weten dat zij tot op zekere hoogte verantwoordelijk zijn voor wat er in hun diocees gebeurt. Ja, deze vreselijke hervorming is een revolutie geweest, die doorgaat en nog niet beëindigd is.

Zegt u mij dan, beste vrienden, beminde broeders, of de instelling van de Priesterbroederschap St. Pius X onnodig, nutteloos was. Ze is een zuiver doelgerichte tegenrevolutie door de bekrachtiging van het geloof, het katholieke geloof van alle tijden, ze is de tegenrevolutie door het brengen van het echte Misoffer, dat de bron van heiligheid, de bron van het leven is, want u moet in relatie met het H. Misoffer ook de zeven Sacramenten zien, die als het ware de uitstraling zijn van de Mis, als voorbereiding daarop of als gevolg daarvan, maar die wezenlijk en intens verbonden zijn met het H. Misoffer. De H. Mis is het leven van Jezus, het leven van het goddelijke Woord, dat ons door de H. Mis en door de heilige Sacramenten wordt meegedeeld, vooral door Onze Heer Jezus Christus in de Allerheiligste Eucharistie, het middelpunt van onze godsdienst. Het ontstaan van onze Priesterbroederschap St. Pius X was absoluut zeker door de Voorzienigheid gewild.

Ik ben daar des te meer van overtuigd, omdat ik zelf een, soms misschien een beetje onvoldoende volgzaam, werktuig van God was, want ik heb mij in de loop van 1969, 1970 wel eens afgevraagd of men deze onderneming niet zou moeten opgeven. Alleen omdat mijn beide beschermengelen aan mijn zijde stonden, namelijk pater Aulagnier en pater Tissier de Mallerais, die mij hebben aangemoedigd en mij hebben bijgestaan als, zo stel ik mij voor, de heilige engelen, die Onze Heer in de Hof van Olijven hebben bijgestaan en Onze Heer de woorden "Fiat voluntas tua – Uw wil geschiede" hebben ingegeven, alleen door hen is de broederschap ontstaan en werkelijkheid geworden. En ik geloof, dat na een twintigjarig bestaan allen, zelfs allen, die nu niet meer bij de Broederschap horen, haar niet meer volgen, of het zelfs niet met haar eens zijn, toch moeten toegeven, dat zij door God gezegend werd. Een bewijs daarvoor vormen degenen, die uit Rome gekomen zijn om ons officieel te bezoeken en in het gouden boek van dit seminarie woorden van hun bewondering voor het werk hebben achtergelaten, dat hier in dit seminarie tot stand is gebracht. Ja, de Broederschap was werkelijk door God gewild en heeft talloze genaden ontvangen. Dat is ook onze grote troost bij alle beproevingen die ons opgelegd werden. Want dat we moesten zien, welk onbegrip er over ons bestaat, zelfs onder de hoogste gezagsdragers van de Kerk en dat wij door hen die de leidinggevende posten bezetten, bot worden afgewezen, betekenen voor ons een ontzettend leed en ernstige zorgen over de overlevingskracht van de Kerk, een leed, omdat we zien hoe de zielen massaal op de hel afgaan door de geloofsafval, die in Rome

heerst. Het is waarachtig apostasie: Onze Heer Jezus Christus wordt niet meer geëerd zoals Hij geëerd zou moeten worden, omdat Hij immers God is, omdat Hij heersen moet en de Enige is, die heersen moet, de Enige, die recht heeft op de enige ware godsdienst en trouwens als Enige recht op godsdienst heeft.

We zien deze apostasie, deze apostasie van de geest, aan de verandering van de deugd van het geloof, die niet langer het ware geloof is, maar een gevoel van het onderbewustzijn, dat zich in binnenste van de mens ontwikkelt en dat met het ware geloof niets meer te maken heeft. Het is de ongehoorzaamheid van de eigen wil, die de wet van God vervangt door het menselijk geweten, dus door de mens zelf. God wordt zowel in het verstand als in de wil door de mens vervangen. En dat is een doodzonde, een voortdurende zonde, die zich bijvoorbeeld toont in het door de Heilige Stoel gewenste laïcisme van de staat. Het laïcisme is openbaar atheïsme en dat is een doodzonde. De landen die sindsdien dit officiële atheïsme belijden, dat op de Verklaring van de Rechten van de Mens berust, bevinden zich in een toestand van voortdurende doodzonde en legaliseren de zonde, omdat ze de wet van God hebben afgewezen. Ze vaardigen nu wetten uit, die tegenstrijdig zijn aan de goddelijke Wet en die miljoenen zielen in een toestand van voortdurende doodzonde brengen, voortdurende doodzonde! De echtscheidingswetgeving brengt mensen, die voor hun scheiding verantwoordelijk zijn, in een toestand van voortdurende doodzonde. De abortuswetgeving brengt iedereen, die aan een abortus heeft meegewerkt, in de staat van doodzonde. En zo zouden we de lijst van wetten kunnen

afwerken, die miljoenen zielen in staat van voortdurende doodzonde brengen, en dat in betrekking tot de hele wereld, de hele christelijke wereld. We kunnen dan ook terecht zeggen, dat deze massa's op weg zijn naar de hel. Als zij in het stervensuur geen genade krijgen – maar wij hopen dat zij die krijgen – dan komen zij in de hel. Dat heeft ook Onze Lieve Vrouw van Fatima tot de kinderen gezegd en hun deze mensenmassa's laten zien, die op weg zijn naar de hel. En dat gebeurt met opzet, georganiseerd in een ware revolutie, in een revolutie, die vooral op de universiteiten is begonnen onder de zogenaamde verlichte geesten, die de gedachten van God, het wezen van God, hebben vervangen door hun persoonlijke gedachten en die het werk van God hebben vervangen door hun geweten. Dat is een principiële zonde. Het is de uitsluiting van God uit de geest, uit de wil en uit de ziel. Die zonde is begonnen op de universiteiten, heeft zich vervolgens uitgebreid tot het terrein van de revolutie en leidde tenslotte tot de grondlegging van de Rechten van de Mens. Thans zijn de beginselen van de mensenrechten de basis van onze socialistische, maçonnieke maatschappijstructuren

Beste vrienden, u ziet onmiddellijk de betekenis van onze rol, want u bent hier in zekere zin in een universiteit en daarom moet u zich bewust worden van deze zware zonde, de zonde van het hominisme¹, die tegenwoordig de zonde van de meesten is.

Het is aan u om weer de weg naar God in te slaan. Het is aan u om te tonen, dat de geesten voor God zijn geschapen voor het zijn, voor de werkelijkheid en niet

voor het menselijk denken. Het is aan u om te tonen, dat het geweten voor de Wet geschapen is en dat het niet voor zichzelf geschapen is! Het is aan u om te tonen, dat de Wet van God weer op de plaats van de wetten van het mensenrecht moet komen, die een belediging van God zijn!

Wat een arbeid, wat een werk hebt u te volbrengen, beste vrienden! U bent die overgebleven kleine groep, die echter onverschrokken de fakkel verder dragen moet. Wees niet bang om u te laten zien! Wees niet bang om te laten zien, dat u priester bent, traditiegetrouwe priesters, priesters, zoals de Kerk ze altijd heeft willen voortbrengen, priesters die getuigen van de waarheid, priesters voor de heiligheid. Wat edel is die opgave. Wat edel is die kruistocht, die voor u ligt! De goede God heeft u op een tijdstip het leven geschonken, in een tijdperk van de geschiedenis van de mensheid, die jonge mensen als u enthousiast moet maken, precies zoals het geval was bij de Makkabeeën, toen zij de verdorven maatschappij van Israël de rug hadden toegekeerd, hoewel ze maar met weinigen waren. Judas de Makkabeeër stond met achthonderd man tegenover een leger van twintigduizend man en hij heeft ze verslagen. Heb dus vertrouwen, beste vrienden, God is met jullie. Hij zal ons niet in de steek laten, evenmin als Hij ons in de loop van deze twintig jaar in de steek heeft gelaten. Hij zal jullie ook in de toekomst niet in de steek laten, omdat God aan zich zelf

getrouw is. God zal niet weg gaan. Hij is God. Hij zal God blijven, niet alleen in de hemel, maar ook hier op aarde. En daarom wil Hij soldaten voor Zijn leger.

Tot slot zou ik u de woorden willen voorlezen, die de bisschop aan het slot van de vermaning bij de priesterwijding tot de priesters richt en daar zo goed passen. Als afsluiting van deze twintig jaar en tegelijk ter voorbereiding voor de komende jaren, die de goede God nog moge schenken aan de Broederschap, zou ik zeggen: (Aartsbisschop Lefebvre leest voor)

“Besef wat u doet, volg na wat u verricht, wanneer u het mysterie van de dood van Onze Heer opdraagt, terwijl u probeert alle ongerechtigheden en begeerten in uzelf te laten afsterven, opdat uw woorden tot geestelijk geneesmiddel zijn voor het volk Gods. Moge de goede geur van uw leven een grote vreugde zijn voor de Kerk van Jezus Christus. Moge uw woorden en uw voorbeeld Gods Huis opbouwen, opdat de Heer ons niet op een dag zal straffen, ons, omdat wij u tot dit ambt hebben toegelaten, en u, omdat u ertoe verheven werd, maar dat het Hem moge behagen en Hij ons als loon Zijn genade zal schenken.”

Vragen wij de allerheiligste Maagd Maria, moeder van de eeuwige Hogepriester en onze Moeder, ons te bewaren in de heiligheid van het priesterschap.

In de Naam van de Vader en de Zoon en de H. Geest. Amen

1. Het hominisme is de leer in de wijsbegeerte, die alle kennis en waarheid uitsluitend op de mens baseert.

Verzoekschrift aan de Heilige Vader

Uwe Heiligheid,

Met grote zorg zien wij om ons heen een aanhoudende verslechtering van het huwelijk en het gezin, de oorsprong en grondslag van de gehele menselijke samenleving.

Dit verval versnelt voortdurend, met name als gevolg van de legalisering van de meest immorele en verdorven vormen van gedrag. Tegenwoordig wordt de wet van God, zelfs de eenvoudigste natuurwet, met voeten getreden; de zwaarste zonden worden steeds vaker en op een verontrustende manier begaan en schreeuwen naar de Hemel om wraak.

Uwe Heiligheid,

Wij kunnen niet verhelen dat het eerste deel van de Synode, gewijd aan “Pastorale uitdagingen van het gezin in de context van de evangelisatie” ons sterk hebben verontrust. Van kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders – die onder uw gezag staan, zonder te worden weersproken – hoorden en lazen wij verklaringen, die dermate in strijd waren met de waarheid, en zo zeer in tegenstelling tot de duidelijke en blijvende leer van de Kerk over de heiligheid van het huwelijk, dat wij ten diepste ontzet waren. Wat ons nog meer zorgen baart is, dat sommige van uw woorden de indruk geven, dat het mogelijk zou zijn om de leer van de Kerk te evolueren als antwoord op nieuwe behoeften van het christelijke volk. Onze bezorgdheid komt voort uit het

feit dat in zijn encycliek *Pascendi*, de H. Pius X, de aanpassing van leerstukken aan de zogenaamde eisen van de tegenwoordige tijd, heeft veroordeeld. Zowel Pius X als u, Uwe Heiligheid, ontvingen de volheid van het gezag om te onderwijzen, te heiligen en te besturen in gehoorzaamheid aan Christus, die het Hoofd en de Herder is van de kudde van alle tijden en op alle plaatsen en wiens trouwe plaatsbekleder de paus moet zijn op deze aarde. Datgene wat onderwerp is geweest van een plechtige veroordeling, kan na verloop van tijd geen goedgekeurde pastorale praktijk worden.

God, de Schepper van de natuur, heeft de duurzame vereniging van een man en een vrouw ingesteld met als doel de instandhouding van de menselijke soort. De Openbaring van het Oude Testament leert ons, op de duidelijkste wijze, dat het onverbreekelijke huwelijk tussen een man en een vrouw direct door God werd ingesteld, en dat de wezenlijke kenmerken daarvan door Hem niet werden overgelaten aan de vrije keuze van de mens, zodat het huwelijk onder een zeer bijzondere goddelijke bescherming blijft: “Ge zult de vrouw van uw naaste niet begeren”. (*Ex 20,17*)

Het Evangelie leert ons dat Jezus zelf, op grond van Zijn opperste gezag, het huwelijk blijvend in zijn oorspronkelijke zuiverheid, die de verworden mens had veranderd, heeft hersteld: “Wat dus God heeft verenigd, dat scheidt geen mens”. (Mt 19,6)

Door de eeuwen is het de glorie van de katholieke Kerk geweest om, tegen alle menselijke verwachtingen in, de menselijke en goddelijke werkelijkheid van het huwelijk te verdedigen, ondanks smeekbeden, bedreigingen en verleidingen. Ze heeft altijd – hoewel immorele lieden haar zelfs verlieten alleen al om deze reden – de standaard van trouw, zuiverheid en vruchtbaarheid hoog gehouden, die de werkelijke echtelijke en familiale liefde karakteriseren.

Nu het tweede deel van deze synode, gewijd aan de familie, nadert, voelen wij ons in geweten verplicht aan de Apostolische Stoel blij te geven van onze diepe bezorgdheid, die ons beklempt bij de gedachte aan de ‘conclusies’, die bij die gelegenheid zouden kunnen worden voorgedragen, als die tot grote rampspoed een nieuwe aanval tegen de heiligheid van huwelijk en gezin zouden inhouden, een nieuwe verzwakking van echtparen en huiselijk leven. Wij hopen met heel ons hart dat de synode, integendeel, een werk van echte gerechtigheid zal verrichten door, in zijn geheel, te herinneren, voor het welzijn van de zielen, de heilzame leer van de Kerk over het onderwerp van het huwelijk.

Wij zijn ons terdege bewust, vooral in de huidige context, dat mensen, die verstrikt zijn in een abnormale echtelijke situatie,

pastoraal met mededogen moeten worden verwelkomd, om hun het barmhartige gezicht van de God van liefde te tonen, zoals verkondigd door de Kerk.

Toch is de wet van God, uitdrukking van Zijn eeuwige liefde voor de mensheid, op zichzelf de uiterste barmhartigheid voor alle perioden in de geschiedenis, voor alle mensen, in alle situaties. Daarom bidden wij dat de waarheid van het Evangelie over het huwelijk, die de synode behoort te verkondigen, in de praktijk niet zal worden omzeild door talloze ‘pastorale uitzonderingen’, die de ware bedoeling zouden verdoezelen, of door een wetgeving, die vrijwel zeker zou zijn ontdaan van de ware bedoelingen. Op dit punt voelen wij ons verplicht om te zeggen, dat ondanks aanmaningen met betrekking tot de onontbindbaarheid van het huwelijk, de canonieke wijzigingen, vereist door het *Motu Proprio Mitis Iudex Dominus Iesus*, die de verklaringen van nietigheid gaan vergemakkelijken, de facto de deur openen voor gerechtelijke stappen die ‘katholieke echtscheiding’ goedkeuren, zelfs wanneer dit gebeurt onder een andere naam. Deze wijzigingen erkennen de hedendaagse moraal, zonder te proberen om ze in overeenstemming te brengen met de goddelijke wet. Worden we dan niet bedolven onder het leed van kinderen die geboren zijn uit deze huwelijken die in haast worden ontbonden en die alleen maar slachtoffers van de ‘wegwerpcultuur’ kunnen zijn?

In de zestiende eeuw weigerde paus Clemens VII Hendrik VIII van Engeland toestemming voor de scheiding die hij eiste. Ondanks veel druk en het risico van een anglicaans schisma, hield de paus vast

aan de verheven leer van Christus en Zijn Kerk over de onontbindbaarheid van het huwelijk. Zou zijn beslissing thans worden veranderd in een ‘canoniek berouw’?

Over de hele wereld hebben in de afgelopen tijd veel gezinnen moedig actie gevoerd tegen de burgerlijke wetten die de natuurlijke en christelijke familie ondermijnen en schandelijk gedrag in strijd met de meest elementaire moraal publiekelijk aanmoedigen. Kan de Kerk degenen in de steek laten, die soms in hun eigen nadeel, maar altijd als voorwerp van spot en hoon, deze noodzakelijke, maar zeer moeilijke strijd voeren? Zo'n houding zou een rampzalige getuige van de tegenpartij vormen, en voor deze mensen zou het een bron van walging en ontmoediging zijn. Geestelijken daarentegen zouden op grond van hun missie hun een duidelijke steun moeten bieden, geschraagd door solide argumenten.

Uwe Heiligheid,
Voor de eer van onze Heer Jezus Christus, voor de troost van de Kerk en van alle gelovige katholieken, voor het welzijn van de samenleving en van de hele

mensheid, verzoeken wij u dan ook in dit cruciale uur om uw stem te doen weerklinken over de hele wereld met een woord van waarheid, duidelijkheid en kracht, ter verdediging van het christelijke en zelfs louter menselijke huwelijk, ter ondersteuning van haar grondslag, namelijk het verschil tussen en de aanvulling van de seksen onderling, het handhaven van haar exclusiviteit en onontbindbaarheid. Respectvol vragen wij u, uw stem door iedereen te laten horen, en dat dit tevens gepaard moge gaan met acties ter ondersteuning van het katholieke gezin.

We vertrouwen dit nederige en dringende verzoek toe aan het beschermheerschap van de H. Johannes de Doper, die het martelaarschap onderging voor het feit dat hij de heiligheid en de exclusiviteit van het huwelijk in het openbaar had verdedigd, zelfs tegen een schandelijk burgerlijk gezag, in een zaak van ‘gescheiden-en-hertrouwde personen’. En wij bidden dat de Voorloper Uwe Heiligheid de moed geve om de hele wereld te herinneren aan de ware leer over het natuurlijke en christelijke huwelijk.

*Op het feest van de Zeven Smarten van Maria, 15 september 2015
+ Bernard Fellay
Algemene Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X*

De Zuivere Waarheid

Een verklaring van het katholiek geloof (deel 4)

Vertaling van de 6e oplage van “Die Ganze Wahrheit”, Sartoverlag 2012

Pater M. Gaudron - B. Zaby - J. Persie

Dood en oordeel

“En evenals het voor de mensen is vastgesteld, één enkele maal te sterven, en daarna het oordeel volgt, ...” (*Heb. 9,27*)

De mens bestaat uit lichaam en ziel. Het lichaam is materie. Alles wat van en met materie is samengesteld, is onderworpen aan de wetten van de materie en daarom met de voortdurende wisseling van ontstaan en vergaan. Het vergaan van de combinatie van lichaam en ziel noemen wij dood. De mens was in zijn oertoestand door een bijzondere bovennatuurlijke gave voor deze vergankelijkheid gespaard. Door de zonde van de stamouders ging deze gave verloren en daarom neemt de natuur nu haar natuurlijke beloop: alle mensen moeten sterven. Daarop zijn geen uitzonderingen!

Bij de dood scheidt zich daardoor de ziel van het lichaam. Het lichaam, dat uit materie bestaat, vergaat. De ziel bestaat echter niet uit materie. Ze is geestelijk, enkelvoudig, niet samengesteld. Daarom kan de ziel ook niet vergaan en uiteenvallen zoals het lichaam, maar blijft ze bestaan. Maar wat gebeurt er nu met de ziel, die gescheiden van het lichaam, verder leeft?

Het bijzonder oordeel

Met het lichaam heeft de ziel ook de mogelijkheid van haar meeste natuurlijke bezigheden verloren. Daarmee is de tijd van werken en verdienen voorbij: “Er komt een nacht, waarin niemand werken kan.” (*Jh. 9,4*) Nu is het dus zover, dat de ziel het loon voor haar arbeid ontvangt.

De mens heeft op aarde geleefd om de eeuwige zaligheid in de aanschouwing van God te verdienen. Daarvoor heeft hij een bepaalde levenstermijn gekregen. Nu, na afloop daarvan, komt alles erop aan, of hij zijn doel heeft bereikt of niet en hoe hij zijn ter beschikking staande tijd heeft gebruikt. Dat wordt direct na de dood getoetst in het ‘bijzonder of persoonlijke oordeel’.

Hemel, hel, vagevuur

De ziel staat nu naakt en bloot, uitsluitend met haar geestelijke vaardigheden verstand en wil, tegenover God. De ziel, die zich in doodzonde en daarmee in afscheiding met God bevindt, keert haar wil onmiddellijk ver van het aangezicht van God. Zij heeft zich vrijwillig van God afgescheiden en kan en wil deze afscheiding nu niet meer ongedaan maken. Zij vlucht voor God.

Omdat de ziel onsterfelijk is, leeft zij van nu af aan in eeuwige afscheiding van God. De toestand en de plaats van deze eeuwige scheiding van God, die het doel is van alle verlangens en de bron van alle vreugden, noemen wij de hel.

In de hel lijden de zielen niet alleen onuitsprekelijke pijnen door de definitieve afscheiding van God, er worden hun nog bijkomende straffen opgelegd voor hun wandaden, die niet alleen tegen de schepper, maar ook tegen de schepping gericht waren. Daaruit bestaat het dubbele lijden in de hel, dat het Evangelie in de meest afschrikwekkende woorden afschildert.

We lezen over ‘vuurovens’, waar ‘geveen en gekners der tanden’ is (*Mt.*

13,50), van ‘eeuwige straffen’ (*Mt. 25,46*) en het ‘onuitblusbaar vuur, waar hun worm niet sterft en hun vuur niet gedoofd wordt’. (*Mc. 9,43 vv.*) De ‘worm’ is het knagende geweten, dat door eigen schuld voor eeuwig van God is afgescheiden; het vuur dat ‘onuitblusbaar’ is, zijn de kwellingen veroorzaakt door de bijkomende straffen.

Volkomen anders vergaat het de zielen, die in staat van heiligmakende genade en daardoor in de liefde van God van het lichaam scheiden. De liefde trekt hun van de last van het aardse bestaan bevrijde wil rechtstreeks in de ‘armen’ van God, wiens aard zij door de genade al in zich hebben. Nu zullen zij Hem eeuwig aanschouwen en liefdevol bezitten, in eeuwig geluk en eeuwige blijdschap. En dat noemen wij de hemel.

Net zoals de verdoemden in de hel wegens hun wandaden nog bijkomende straffen krijgen, buiten de definitieve af-

scheiding van God, zo worden de zaligen in de hemel met bijkomende vreugden beloond, die nog worden toegevoegd aan het eeuwige geluk van het bezit van God.

Christus spreekt herhaaldelijk over de hemel, over de eeuwige gelukzaligheid: “Ook gij zijt nu wel bedroefd, maar Ik zal u weerzien; en dan zal uw hart zich verblijden, en niemand zal u deze vreugde ontnemen”. (*Jh. 16,22*) – “... dat gij in Mijn koninkrijk aan Mijn tafel moogt eten en drinken en op tronen moogt zettelen, om de twaalf stammen van Israël te oordelen.” (*Lc. 22,30*)

Hij spreekt over een bijzondere beloning: “Verheug en verblijd u, want groot is uw loon in de hemel.” (*Mt. 5,12*) Toch overtreft de gelukzaligheid van de hemel zozeer ieder menselijk voorstellingsvermogen, dat de H. Paulus zegt: “Geen oog heeft gezien, noch het oor gehoord, noch in het hart van een mens is opgekomen, wat God heeft bereid voor hen, die Hem liefhebben. (*1 Cor. 2,9*)

Er zijn echter ook zielen, die weliswaar in de dood niet door doodzonde van God afgescheiden zijn, maar toch nog tijdelijke straffen door schuld wegens dagelijkse zonden moeten aflossen. Hoewel deze zielen zich in staat van genade en in de liefde tot God bevinden, kunnen zij toch, bezwaard door de smetten die aan hen kleven, aan de drang van hun wil naar God geen gehoor geven. Zulke zielen moeten daarom eerst van hun smetten worden gereinigd.

Daarvoor is er een reinigingsoord, ook vagevuur genoemd. Men noemt dat zo

naar de H. Paulus, die in de eerste brief aan de Corinthiërs over die ziel spreekt, van wie de werken weliswaar op de goede grond (d.i. de genade) gebouwd is, maar voor God niet toelaatbaar is: “Hij zal wel behouden worden, maar zó, dat hij eerst door het vuur moet”. (*1 Cor. 3,15*)

Uit het vagevuur komt de ziel pas vrij “als zij de laatste penning heeft betaald.” (*Mt. 5,26*) Maar dan kan zij, volmaakt schoon en door niets meer tegengehouden, de roep van de liefde volgen: “Ga binnen in de vreugde van uw heer.” (*Mt. 25,21*)

De voltooiing van de wereld

“Maar komen zal de Dag van de Heer, als een dief, en dan zullen de hemelen vergaan met donderend geweld, de elementen zullen verbranden en smelten, zo ook de aarde met al wat er op is gemaakt.” (*2 Pt. 3,10*) – “... en verwachten we uit kracht van Zijn belofte, een nieuwe hemel en een nieuwe aarde,

waarin de gerechtigheid woont.” (2 Pt. 3,13)

De mens bestaat uit lichaam en ziel. Daarom zijn zielen zonder lichaam onvolledige mensen. De definitieve voltooiing van de wereld eist echter volmaaktheid. Ook de gerechtigheid eist, dat eveneens de lichamen van de mensen, waarmee zij goed of kwaad hebben gedaan, hun aandeel in beloning of straf krijgen. Daarom heeft God een dag bepaald, waarop zielen hun lichaam terugkrijgen: de jongste dag, het einde van de wereld.

De reiniging van de aarde

De materiële schepping dient ervoor om de mens de eeuwige zaligheid te doen verkrijgen. Bereikt hij zijn doel, dan neemt zijn ziel deel aan het leven en aan de eeuwige heerlijkheid van God. Door de ziel neemt ook het lichaam na zijn verrijzenis deel aan deze heerlijkheid. En omdat de hele materiële schepping op de zaligheid van de mensen gericht is, moet ook deze voor en door de mensen deel aan deze heerlijkheid van God verkrijgen.

Daarom schrijft de H. Paulus in de brief aan de Romeinen over de hoop, die God gaf, “dat ook de schepping zelf bevrijd zal worden van de slavernij van de vergankelijkheid, om deelachtig te worden aan de vrijheid van de glorie van de kinderen Gods”. (Rom. 8,21)

Door de zonden van de mensen heeft ook de schepping geleden: “We weten toch, dat heel de schepping tezamen zucht en kreunt in barensweeën tot heden toe”. (Rom. 8,22) Dat toont ons juist tegen-

woordig het zo dikwijls verstoorde milieu op schrikbarende wijze. Daarom is het noodzakelijk, dat zij eerst gereinigd, gelouterd en gezond wordt gemaakt. Ook dat zal op de jongste dag gebeuren. De bestaande schepping wordt door God ongedaan gemaakt en vernieuwd. “Toen zag ik een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; want de eerste hemel en de eerste aarde waren verdwenen, ook de zee bestond niet meer.” (Op. 21,1)

Deze nieuwe, gereinigde, gelukzalige aarde zal dan het woonoord van de zaligen van de hemel zijn. De H. Schrift spreekt over dit woonoord als over ‘het nieuwe Jeruzalem’, “... en hij toonde mij de heilige Stad, Jeruzalem, neerdalend van God uit de hemel”. (Op. 21,10)

Maar deze stad kan alleen bewoond worden door de rechtvaardigen, de heiligen en de gelukzaligen, die in de vriendschap van God leven. “Maar alle lafaards, trouwelozen, boosdoeners en moordenaars, ontuchtigen en tovenaars, afgodendienaars en leugenaars: zij krijgen hun deel in de poel, die brandt van vuur en zwavel! En dat is de tweede dood.”

Het Laatste Oordeel

Vóór deze voltooiing van de wereld vindt er nog eenmaal een scheiding tussen goeden en slechten plaats. We noemen deze scheiding het Laatste Oordeel.

De zielen van de mensen zijn reeds na hun dood in het bijzonder oordeel naar hun bestemming verwezen. Nu worden echter de complete mensen, met lichaam

en ziel, voor een tweede maal geoordeeld.

Het mensengeslacht is een eenheid. Alle mensen vormen samen een familie, bij wie de daden of verzuimen van de een altijd noodzakelijkerwijs ook gevolgen hebben voor de ander. Daarom moeten nu ook de daden van alle mensen van alle tijden voor alle mensen van alle tijden openbaar worden. “Want niets is verborgen, of het zal worden geopenbaard; en niets is geheim, of het wordt bekend en het komt aan het licht.” (*Lc. 8,17*) Dat gebeurt bij het Laatste Oordeel.

De definitieve scheiding

“Toen zag ik de doden, groten en kleinen, staan voor de Troon. De boeken werden opengeslagen. Nog een ander boek werd geopend: het boek des Levens. En de doden werden naar hun werken geoordeeld, zoals die in de boeken beschreven staan.” (*Op. 20,12*)

Zij, die goed hebben gedaan en in de genade van God zijn gestorven, krijgen hun lichaam in gelukzalige toestand terug. Hun lichamen zijn nu dus niet alleen volmaakt, zonder gebreken, gaaf, onaantastbaar en onsterfelijk, daar komt nog bij:

1. de helderheid van het lichaam, d.w.z. een stralende glans, die van de heerlijkheid van de ziel overgaat op het lichaam,
2. de beweeglijkheid en lichtheid, zodat de ziel het lichaam moeiteloos kan bewegen, en
3. de geestelijkheid van het lichaam, d.w.z. dat het lichaam zo volledig onderworpen is aan de geest, dat het iedere aanwijzing van de wil opvolgt.

Zij, die kwaad hebben gedaan en in vijandschap met God zijn gestorven, krijgen hun lichaam eveneens terug. Ook hun lichamen zijn onverwoestbaar en onsterfelijk. Maar hun onverwoestbaarheid en onsterfelijkheid dienen er alleen maar toe om bestand te zijn tegen de eeuwige onzegbare pijnen, waaraan ze noch door zwakte, noch door dood kunnen ontsnappen: “... gepijnigd zullen ze worden, dag en nacht in de eeuwen der eeuwen”. (*Op. 20,10*) Vanzelfsprekend missen hun lichamen de helderheid, beweeglijkheid en geestelijkheid, die een gevolg van de eeuwige zaligheid zijn.

Het vagevuur is er niet meer, want met de voltooiing van de wereld heeft iedereen zijn onherroepelijke bestemming bereikt: de hemel of de hel.

Dat is de voltooiing van de wereld: de gelukzalige, verheerlijkte, vergoddelijke schepping. Zij omvat het hele universum: de heilige engelen, de heilige mensen, de gereinigde en verheerlijkte materie. Dat is de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. “Maar naar buiten, de honden, de tovenaars en ontuchtigen, de moordenaars en de afgodendienaars, en al wie de leugen liefheeft en spreekt!” (*Op. 22,15*) Al het kwade en slechte is daarmee voor altijd uit de verheerlijkte schepping gestoten en bestaat voort in eeuwige scheiding van haar: de duivels, de verdoemde mensen en de ‘vuurpoel’: de hel.

*“Het is geschied!
Ik ben de Alfa en de Omega;
het Begin en het Einde.”
(Op. 21,6)*

De Priesterbroederschap St. Pius X

De stichter

De Priesterbroederschap St. Pius X is een door aartsbisschop Marcel Lefebvre gestichte gemeenschap van priesters.

Marcel Lefebvre werd in 1905 in Tourcoing in Frankrijk geboren. Hij werd in 1929 tot priester gewijd en ging in 1932 naar Afrika om in Gabon als missionaris te werken.

Paus Pius XII benoemde hem in 1947 tot apostolisch vicaris en in 1955 tot

de eerste aartsbisschop van Dakar, de hoofdstad van Senegal, en een jaar later tot apostolisch delegaat voor geheel Frans-Afrika. Na een zeer succesvolle arbeidsperiode (hij organiseerde de Kerk in 18 Afrikaanse landen, bouwde kerken, scholen, ziekenhuizen en seminaries, vergrootte het aantal bisdommen) keerde hij in 1962 terug naar Europa, waar hij eerst bisschop van Tulle, in het Franse departement Corrèze, en kort daarop Algemeen Overste van de Congregatie van de Paters van de Heilige Geest werd.

Ook bij het Tweede Vaticaans Concilie nam hij zowel als lid van de voorbereidende Commissie, alsook als concilievaarder actief deel.

In 1968 legde hij zijn ambt als Algemeen Overste van de Congregatie van de Paters van de Heilige Geest neer, omdat hij de hervormingen, die in strijd waren met de geest van de Orde, niet meer met zijn geweten in overeenstemming kon brengen. Hij stierf op 25 maart 1991 na een zware kankeroperatie en werd in Ecône, Zwitserland, bijgezet.

Een nieuwe priestergemeenschap

Op aandringen van enkele priesterstudenten, die geen seminaries meer vonden waar zij op een onvervalste manier katholieke theologie zouden kunnen studeren, stichtte aartsbisschop Lefebvre in 1970 een priesterseminarie in Ecône. Op 1 november van hetzelfde jaar werd de Priesterbroederschap St. Pius X door de bevoegde bisschop Charrière officieel erkend.

Om het voortbestaan van de Broederschap te verzekeren, wijdde aartsbisschop Lefebvre in 1988 vier bisschoppen.

Vanuit het zeer bescheiden begin heeft de Priesterbroederschap zich ontwikkeld tot een congregatie van meer dan 592 priesters (stand van januari 2015). Ze heeft instellingen in 63 landen, verspreid over de vijf werelddelen. Verscheidene landen zijn in afwachting van nieuwe vestigingen. De Broederschap heeft zes seminaries: in Ecône, Flavigny (Frankrijk), Goulburn (Australië), La Reja (Argentinië), Winona (Minnesota, Verenigde Staten) en Zaitzkofen (Duitsland). Het seminarie in Winona wordt te klein door het jaarlijks groeiende aantal priesterstu-

denten; een nieuw en groter seminarie is in aanbouw in Dilwyn (Virginia, Verenigde Staten). Verder zijn er ordebroeders en –zusters van de Priesterbroederschap, enkele bevriende kloostergemeenschappen en veel onderwijsinstellingen, variërend van basisonderwijs tot universitair onderwijs.

Doelstellingen van de Priesterbroederschap St. Pius X

De Priesterbroederschap St. Pius X is een werk van de katholieke Kerk. Haar belangrijkste taak ziet zij in de opleiding van goede priesters, omdat alleen via deze weg een echte vernieuwing van de Kerk verwerkelijkt kan worden.

Omdat de officiële vertegenwoordigers van de Kerk zich tegenwoordig in belangrijke mate hebben verwijderd van de katholieke leer en essentiële gedeelten van de inhoud van het katholieke geloof hebben prijsgegeven, bestaat haar taak er verder in de eeuwenoude tradities van de katholieke Kerk te behouden en het katholieke geloof onverkort te verkondigen.

De Priesterbroederschap doet dus niets anders dan datgene, wat de Kerk sedert haar stichting altijd heeft gedaan, terwijl men in het officiële domein van de Kerk verregaand met de katholieke traditie heeft gebroken en zich steeds meer aan de wetten van de atheïstische maatschappij aanpast.

Beschuldigingen

Wat is er nu houdbaar van de beschuldigingen die men tegen de Priesterbroederschap aanvoert, dat zij door Rome zou zijn opgeheven, ongehoorzaam is, schismatiek is, en zo meer?

Ten eerste is daar tegenin te brengen, dat de Priesterbroederschap nooit rechtens is opgeheven. Volgens het kerkelijk recht

had alleen de paus haar kunnen opheffen, wat hij echter nooit met een officieel decreet heeft gedaan. Bovendien heeft aartsbisschop Lefebvre nooit de gelegenheid gekregen zijn zaak in een officiële zitting van de kerkelijke rechtbank te verdedigen, zoals het kerkelijk recht dat voorschrijft. De verdenking ligt daarom voor de hand dat men een lastige klokkenluider eenvoudig stilletjes uit de weg wilde ruimen.

Ten tweede zijn de autoriteiten van de Kerk van God ertoe aangesteld om het geloof te verdedigen en te versterken. Wanneer zij hun macht gebruiken om tot zaken te dwingen, die tegen het geloof ingaan, dan mag en moet men het gezag niet gehoorzamen. "Men moet meer gehoorzaam zijn aan God, dan aan mensen," zegt al de H. Petrus. (*Hand. 5,29*)

Ten derde is de Priesterbroederschap St. Pius X niet schismatiek, want zij erkent de paus als rechtmatig hoofd van de Kerk op aarde en bidt elke dag voor hem. Alleen in zaken die tegenstrijdig zijn met de geloofsleer zal zij hem niet volgen om de hierboven genoemde redenen.

(einde)

Terugblikken

**Eeuwige professie van Broeder René–Maria
Gerwen – 29 september 2015**

In de Naam van de Vader en de Zoon en de H. Geest. Amen.

Mijn Broeder,

U zult vandaag uw eeuwige geloften afleggen: zoals de woorden van het ritueel van de broeders van de Priesterbroederschap St. Pius X het uitdrukken: “met een totale en volmaakte zelfopoffering, brengt u vandaag het eeuwige offer ter ere van de Goddelijke Majesteit”.

Men zou kunnen zeggen dat u een stap zet in de eeuwigheid! Het eeuwige karakter van uw geloften brengt u nog dichter bij God, die leeft in eeuwigheid en niet verandert. Met deze geloften belooft u, met Gods genade, om in voortdurende verbondenheid met Onze Heer te blijven en, door de drie geloften, in de onherroepelijke onthechting aan de dingen van de aarde.

Het is nu een aantal jaren geleden, mijn Broeder, dat u de roep van onze Heer Jezus Christus hebt gehoord, net als de rijke jongeling in het evangelie: “Jezus,” zegt de H. Marcus “zag hem teder aan, en sprak tot hem: Eén ding ontbreekt u nog. Ga heen, verkoop wat ge bezit en geef het aan de armen, en ge zult een schat in de hemel bezitten. Kom daarna en volg mij”.

In tegenstelling tot de rijke jongeman, gaf u gehoor aan die roep, hetgeen getuigt van een voorkeursliefde van de Heer voor u.

Uw antwoord leek op dat van Samuel: “Spreek Heer, Uw dienaar luistert”. U gaf royaal gehoor aan de oproep van Onze Heer: een oproep tot zelfopoffering voor Jezus Christus en aan Jezus Christus in zijn priesters; een oproep tot een grotere heiligheid, in vertrouwen op de almacht en barmhartigheid van God: u hebt uw geloften van kuisheid, armoede en gehoorzaamheid uitgesproken in de congregatie van de broeders van de Broederschap St. Pius X.

Maar zoals we allemaal weten, God waarschuwt ons vaak in de H. Schrift: het hart van de mens is veran-

derlijk. Het probleem ligt meestal in de volharding van onze goede besluiten en van onze verplichtingen. Het enthousiasme en de grootmoedigheid van een ogenblik, van een jaar, moeten worden versterkt om stand te houden. Het enthousiasme, dat misschien groot was aan het begin van het offer van zichzelf aan God, heeft wellicht beproevingen moeten ondergaan, of is afgebrokkeld.

Maar wat is de reactie van de Kerk op dit probleem van de volharding? Hoe vreemd het ook mag klinken, het zijn de eeuwige geloften! Ja, dit lijkt misschien dwaas! Zich voor eeuwig binden, terwijl wij zwak en besluiteloos zijn. Nou nee, wat dwaasheid is in de ogen van mensen is Gods wijsheid. Een voorbeeld daarvan zijn uw geloften van de afgelopen jaren, die regelmatig werden vernieuwd. De genade van God, die nooit faalt bij oprechte

harten, is en zal de garantie zijn van de daad die u vandaag zult uitvoeren.

De Hemel is blij met deze daad, mijn Broeder: “Vandaag brengt u een eeuwig offer ter ere van de Goddelijke Majesteit”. Wat is er zoeter voor het H. Hart van Onze Heer! Hij zoekt en zal tot het einde van de wereld harten zoeken, die mede lijden met Zijn smarten, die genoegdoening zullen geven voor de ongerechtigheden en nalatigheden van de mensen, voor wie Hij al Zijn bloed heeft vergoten. Door uw daad, mijn Broeder, zal u Onze Heer enorm troosten, u zult Hem een ‘eeuwig offer te Zijner ere’ brengen, dat Hem alleen maar kan verblijden, Hem, die het liefst onder de mensenkinderen wil leven, terwijl zo weinigen dat verlangen beantwoorden.

De H. Elisabeth van de Drie-eenheid had dat begrepen en wilde zelf een eeuwig lof zijn geheel ter ere van de

Heilige Drie-eenheid. Dat het door haar geschreven gebed van de Heilige Drie-eenheid vandaag en voor de eeuwigheid een kleine afspiegeling van uw zielsgedachten moge zijn: "O mijn God, Drie-eenheid die ik aanbid, help mij mezelf totaal te vergeten om mijn intrek te nemen in U, in eenheid van hart en in vrede, gevestigd in Uw eeuwig nu. Moge niets mijn vrede verstoren, moge niets mij wegtrekken van U, o mijn onveranderlijke God! Elke

minuut voere mij verder binnen in de diepte van Uw Mysterie. Breng mijn ziel tot rust en stilte – een Hemel voor U, een geliefde thuis waar U rusten kunt!

Zeer dierbare Broeder, onze gebeden zijn met u, dat God deze eeuwige gave van uzelf van harte aanvaardt en dat Hij u moge helpen om een waardige Broeder van de Priesterbroederschap St. Pius X te blijven.

In de Naam van de Vader en de Zoon en de H. Geest. Amen.

Bedevaart Spa-Banneux

De Vlaams-Nederlandse afdeling van de Bedevaart Spa-Banneux op zaterdag 3 oktober jl. Op weg naar Onze Lieve Vrouw van Banneux baden zij in een schitterend landschap voor o.a. de Synode voor het Gezin in Rome.

Parochiefeest Leiden

Het Parochiefeest in Leiden op zondag 11 oktober jl. is weer een groot succes geworden. Na de Hoogmis ter ere van Onze Lieve Vrouw van de H. Rozenkrans en Lof met Rozenhoedje werd het feest beneden in de zaal voorgezet. Zo enorm gezellig! En niet alleen dat, het was ook spannend met een Bingo en een veiling per opbod, wat maar liefst € 2012,00 voor de kapel heeft opgebracht! Dank aan allen!

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Mgr. B. Fellay, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

November

November: voor de stervenden en de genade van een goede dood

Beste Kruisvaarders,

Het is 27 november 1830, 6 uur 's avonds, in de kloosterkerk van de Zusters van de H. Vincentius aan de Rue du Bac te Parijs. Een novice (= een nieuwe zuster) knielt in stil gebed verzonken. Zij heet Catharina Labouré. Ineens hoort zuster Catharina een geruis voor zich en opent de ogen. Voor haar, boven het zijaltaar: een halve wereldbol met een groene slang erop. Op die slang staat een mooie vrouw in het wit maar in roodachtig schijnsel, zoals het morgenrood. Catharina herkent ze: "Dat is nu de tweede keer dat Onze-Lieve-Vrouw naar mij toe komt!" Nu breidt

Maria de handen zijwaarts naar beneden uit. Aan elke vinger zit een ring met edelstenen en van de meesten van hen gaan stralen uit. Op de grond vormen deze stralen een ovaal (= de vorm van een ei). Aan de binnenrand van het ovaal ziet Catharina o.a. geschreven staan: "O Maria, zonder zonde ontvangen, bid voor ons, die onze toevlucht tot U nemen". Maria

spreekt nu: "Laat naar dit motief een medaille maken! De mensen die ze dragen, zullen grote genaden (= hulp van de hemel) krijgen". Na deze verschijning vertelt Catharina alles aan haar biechtvader, Pater Aladel. Deze gaat uiteindelijk met het verhaal naar Monseigneur de Quélen,

bisschop van Parijs. De bisschop besluit: "Laat die medaille maken! Ik wil ze onmiddellijk testen. Dan zullen we weten of het echt is wat die jonge zuster zegt". In Parijs ligt namelijk op dat ogenblik een belangrijk persoon gevaarlijk ziek, die echter van Jezus of priesters niets wil horen. De zieke is ... zelf bisschop! Hij heet Mgr. Dufour de Pradt en was goede vriendjes geweest met de machtige maar

(lange tijd) ongelovige veldheer en keizer Napoleon, die met zijn legers half Europa onder de voet liep. Met de hulp van deze keizer was Mgr. Dufour de Pradt bisschop kunnen worden van Poitiers en later van Mechelen. Maar eigenlijk hield hij niet zo geweldig van Jezus, de Kerk en de gelovigen, want hij was liever bezig met de politiek en met landbouw.

Nu, op het einde van zijn leven, juichen machtige ongelovigen: “Deze bisschop is naar onze kant overgelopen en zal sterven als vijand van de Kerk!” Terwijl de oud-bisschop van Mechelen zo koppig zijn einde afwacht, tracht de bisschop van Parijs hem ervan te overtuigen zich te bekeren, nog vóór het te laat is en hij voor eeuwig verloren gaat in de hel. De stervende bisschop lacht erom en zegt geen priester nodig te hebben. De bisschop van Parijs is dus niet verder gekomen dan alle andere priesters vóór hem, en niets lijkt de Mgr. Dufour de Pradt nog te kunnen redden. Vóór de Parijse bisschop echter de deur uitgaat, legt hij nog de medaille bij het bed van zijn stervende medebroeder. Niet lang daarna komt de verrassing. De stervende stuurt een bode: “Mag ik nog biechten?” Hij heeft zich dan toch nog bekeerd! Na de biecht sterft de oud-bisschop van Mechelen in de armen van zijn mede-bisschop van Parijs. Deze bekering is het eerste van talloze wonderen die door deze medaille gebeuren. Daarom heet ze nu “wonderdadige medaille”.

Deze bekeerde bisschop heeft meer geluk dan zo vele anderen, die zoals Judas, de hoop opgeven of koppig blijven. Jezus zegt daarover: “Voor hem ware het beter, dat hij helemaal niet geboren zou zijn!” (Mt. 26, 24). Er kan niets ergers gebeuren dan door eigen schuld voor eeuwig verloren te gaan. En dat hangt af van hoe iemand heeft geleefd, maar vooral ook van hoe hij sterft. In de Heilige Schrift (Bijbel) zegt God: “Een boom die valt, blijft liggen op de plaats waar hij valt”. (Pred. 11, 3) “De boom”, dat zijn wij, “vallen” is overlijden, “waar” is de toestand waarin we ons dan bevinden: mét of zonder

berouw over onze zonden, vrienden van Jezus of vijanden van Jezus.

Het ogenblik van ons sterven is dus het allerbelangrijkste! Maar niet alleen dat: het is ook dikwijls nog het spannendste en pijnlijkste. Natuurlijk doet sterven pijn, maar er is méér. De H. Alfons zegt: “Wanneer iemand gaat sterven, voeren de duivels nog een slotaanval op hem uit. Ze willen de stervende nog bekoren om geen berouw te hebben over zijn zonden, geen priester te laten komen of om de hoop op redding op te geven”. “De duivel komt met grote woede, omdat hij weet dat hij weinig tijd heeft.” (Op. 12, 12) En hij komt niet alleen: “Hun huizen zullen vol draken zijn”. (Is. 13, 21) Wie goed heeft geleefd en in de hemel heel goede vrienden heeft, hoeft niet zo erg te vrezen.

Een vriend van de H. Filip Neri, kardi-naal Cesare Baronio, schrijft op het einde van de 16e eeuw een beroemd boek over de geschiedenis van de Kerk. Hij schrijft ook over het volgende. Een zekere man heeft zijn leven lang getracht goed te leven en deed ook veel goeds voor de lijdende arme zielen in het vagevuur (dat kunnen wij ook, bijzonder in deze maand). Nu komt ook voor deze goede man het stervensuur. Hij wordt heftig aangevallen door de duivel en hele horden van andere boze geesten, maar hij biedt dapper weerstand en wil niet de hoop op redding door Jezus opgeven. Dan ziet hij de hemel zich openen. Duizenden ridders in het wit stormen naar beneden. Onmiddellijk storten deze zich vechtend op de geesten uit de hel en drijven hen weg. Een aantal witte ridders stelt zich nu op rond het bed van de ster-

vende man. Ze vormen een machtige verdedigingsring en laten geen enkele boze geest meer doordringen. De stervende vraagt wie zij zijn. Deze antwoorden: “Wij zijn zielen van mensen die jij uit het vagevuur hebt helpen bevrijden door H. Missen en andere gebeden en goede werken! Nu komen we jón helpen. We maken je de weg naar de hemel vrij!”

Nog beter gaat het Pater Suarez, bij zijn sterven in september 1617. Zijn leven lang was hij een ware vriend van Onze-Lieve-Vrouw en dagelijks sprak hij met haar. Nu ligt ook hij op sterven, maar er kunnen helemaal geen duivels in de buurt komen. Hij ziet iets anders! Met een blijde lach zegt Pater Suarez tot de omstaanders: “Ik zie mijn moeder uit de hemel (Maria). Ze komt mij afhalen! Ik had nooit gedacht, dat sterven zo zalig kon zijn!”

Nu begrijp je waarom we dagelijks bidden: “Heilige Maria, Moeder van God, bid voor ons nu en in het uur van onze dood”. Het gaat om het belangrijkste ogenblik van ons leven! Hoeveel mensen vechten de hardste strijd van hun leven, de doodstrijd, en niemand haast zich om voor hen hulp te halen! Geen priester, die met de kracht van Jezus de zonden kan vergeven en sterkte in de strijd geven door het H. Oliesel. De stervenden hebben hulp nodig! Deze maand bidden we bijzonder voor hen, we communiceren voor hen en brengen voor hen offertjes! Mogen onze stervenden nog kunnen biechten, hemelse ridders aan hun zij krijgen en afgehaald worden door onze goede Moeder in de hemel!

Pater K. Huysegems

De E.K.-Kalender voor 2016

is verkrijgbaar in de Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen (B)!

Hij wordt uitgegeven ten bate van ons
jeugdapostolaat.

Heiligen en feestdagen zijn aangege-
ven volgens het missaal van 1962.

Iedere maand heeft een foto met bij-
passende spreuk.

2 formaten: groot (A3) 8,- € en
klein (A4) 5,- €

opgestuurd per post: België + 1,5 € /
Nederland + 2,- €

*Bestelling door overschrijving op
rekening:*

IBAN: BE84 4062 0609 1159

BIC: KREDBEBB

altijd met vermelding van 'Kalen-
der groot' of 'Kalender klein'.

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van

	september
Aantal Schatkisten:	17
Dagelijkse Toewijding	646
H. Mis	167
H. Communie	134
Geestelijke Communie	335
Offers	627
Tientjes	1.539
Bezoek aan het Allerheiligste	380
Meditatie	68
Goed Voorbeeld	296
Puntje	317

Het heidens kind Tarcisius

“Uit de Gemeenschap van de Heiligen”

door *Baronnes A. von Krane, Abdij Averbode, 1933*

(*Vervolg*)

5. Hoe Tarcisius werd gevonden.

Toen de avond viel, wat hij merkte aan de toenemende schaduw, aan zijn slinkende voorraad vijgen en aan zijn wonden, die erg pijn begonnen te doen, werd zijn hart opnieuw bevangen. Hij had de hele dag geen mens gezien in de gangen, geen geluid vernomen, geen enkel woord, geen teken van iemand. De gehele tijd had hij niets anders gehoord dan het druppelen van het water langs de rotswand. Nu werd het nacht. Zou hij zonder hulp of bijstand van iemand daar blijven liggen? Zou er morgen iemand opdagen? En als er niemand kwam, zou hij hier ellendig moeten verhongeren en van dorst vergaan?

Hij werd door een gruwelijke angst overvallen en riep luid om hulp. Geen antwoord. Hij riep nog luider, en bleef jammeren tot hij er hees van werd. En het werd donkerder en donkerder om hem. Er was geluid noch teken dat iemand hem ter hulp kwam. Een koude rilling voer door geheel zijn wezen, gevolgd door gloeiende koorts en onuitstaanbare hoofdpijn en een branden in de gekwetste voet ...

Kijk, de maan is opgestaan. Ze schijnt door de opening. Haar stralen vallen juist op het beeld van de goede Herder. O, de God van de Christenen, die was zeker goed, die kon zeker helpen als hij Hem aanriep. En in zijn wanhoop smeekte de eenzame met gebroken stem: “Christus, help mij!” “Christus, help mij!” Hij herhaalde altijd opnieuw dit smeken ... en werd verhoord.

Luister! In de verte hoort hij iets als een liefelijk gezang. Een zang door vele stemmen samen. En sommige woorden kon men onderscheiden: “Op u, o Heer, is mijn hoop gevestigd. Laat ze in de eeuwigheid niet onvervuld”.

Wondere woorden! De knaap kroop met inspanning van al zijn krachten op handen en knieën naar de kruisgang toe, van waaruit het gezang weerklonk.

In de tweede kruisgang glansden lampjes, en aan het einde was het heel licht alsof zich daar een ruimte bevond. Hij kon echter niet verder, bleef liggen en wachtte.

Nu kwam een plechtige stoet in zijn richting. Al de deelnemers droegen lampjes of brandende kaarsen in de hand. Ze schenen geheel in het licht voort te schrijden,

en het gewelf galmde hun mooi gezang terug. Bij de knaap aangekomen bleven de eersten vol medelijden staan. Hij kon enkel nog zijn handen naar hen uitsteken en smekend fluisteren: “Uit liefde tot uw God, help me!” en viel in onmacht.

Dat ze hem optilden, voorzichtig wegdroegen, hem te drinken gaven, van dat alles heeft hij niets bemerkt. Rond hem was het nacht, en dit voor lang.

6. Tarcisius ontwaakt op zijn ziek-bed.

Eindelijk scheen het hem nochtans dat hij het licht zag worden om hem. Hij deed de ogen open. Waar was hij? Op een bed! Zijn hoofd en zijn voet waren met zorg verbonden. Hij voelde er bijna geen pijn meer in. Maar moe en zwak was hij nog, hij kon zich maar nauwelijks bewegen. Het kostte hem moeite het hoofd om te draaien en iets te zeggen. Een vriendelijke vrouw boog zich moederlijk over hem neer. Hij zag dat ze bij zijn bed zat. “Gaat het beter, kind?” vroeg ze. “Wil je wat drinken?”

En ze hield reeds een koele schaal water aan zijn lippen. Dorstig slurpte hij het verkwikkende water, en richtte de blik op zijn verpleegster. Wat zag ze er liefdevol uit! Hij had nog koorts, en plotseling meende hij dat hij weer thuis was, en dat het zijn moeder was. “Bent u het, moeder?” murmelde hij. “Wat bent u lang weggebleven!”

De vrouw nam zijn hoofd in haar armen en drukte het kind tegen haar hart. “Je moeder heeft me gezonden,” sprak ze zachtjes, “ik zal voortaan je moeder zijn, arm kind!”

Hoe gelukkig voelde hij zich! Nu begreep hij dat ze wel zijn moeder niet was, maar toch voelde hij zich veilig bij haar, en vroeg verder niets, maar liet zich gerust verbinden en verplegen, alsof dat zo zijn moest.

“Ben ik hier allang?” vroeg hij. Hij was nog zo zwak dat hij duizelde. Nu schoot hem te binnen dat hij in een diepe kelder had gelegen, waar de wanden met wonderlijke beelden waren versierd; maar dat moest lang geleden zijn geweest.

Zijn verpleegster streek geruststellend zijn voorhoofd. “Je bent al enige tijd hier bij ons. Je bent zeer ziek geweest, maar nu gaat het beter. Wind je niet op. Blijf stil liggen en probeer te slapen, dat is het beste voor je.”

Doch dat ging niet. Er viel hem nog allerlei meer te binnen, waarover hij duidelijkheid wilde hebben. Hij zag weer het beeld van de goede Herder voor zijn geest oprijzen. “Heeft de God van de Christenen u tot mij gezonden? Ik had

tot Hem gesmeekt,” zei hij, en greep haar moederlijke hand.

“Ja, kind, Hij heeft je ons toevertrouwd, Hij heeft je gebed verhoord.”

“Is Hij zo goed als Hij daar staat afgebeeld?”

“O, nog duizendmaal beter!”

“En mag ik nu hier bij u blijven, zult u mij niet doorzenden?”

“Nee, nee, wees gerust, maar nu heb je genoeg gepraat, probeer nu te slapen.”

Ze legde zijn bed goed. Hij merkte bij die gelegenheid dat er, behalve zij, nog anderen in de kamer waren. Tegenover hem, aan de muur, zaten een jongen en een meisje, en hij dacht dat hij ze al had gezien, terwijl hij met koorts lag, en dat ze matten vlochten en bij hem moesten waken. Ze knikten hem toe, maar legden de vinger tegen de lippen om hem erop te wijzen, dat hij niet mocht spreken.

Hij viel in een vaste, gezonde slaap, de slaap van de genezing, en sliep de hele dag daarop en de hele nacht ook daarna met korte tussenpozen. Toen het morgen werd, zag hij er al heel veel beter uit.

7. Tarcisius verneemt van zijn ouders.

Nu herinnerde hij zich duidelijk al het gebeurde. In de vriendelijke man, die zijn verband vernieuwde, herkende hij de helper die hem in de catacomben had opgetild.

Toen hij deze dit zei, moest de man glimlachen: “Inderdaad, mijn jongen!” bevestigde hij. “Ik heb je opgenomen, toen je op de grond lag. Je was er ellendig aan toe en je mag God danken, tot Wie je in

de nood hebt gebeden, omdat Hij je heeft geholpen. Je hoeft ons niet te vertellen, hoe je daar gekomen bent. In je koorts heb je er genoeg over gebrabbeld. We weten er alles van. Ik heet Paulus. Mijn vrouw heet Cleofea en mijn beide kinderen Clemens en Petronella. Zo, en jij nu, zeg jij ons hoe ze je noemen.”

“Hoe ze mij noemen?” De knaap moest even nadenken. “De oude vrouw noemde mij altijd luiwaard, deugniet, schurk. Mijn kameraden noemen me de kleine, ofwel schoolmeester, omdat ik kan lezen en schrijven.”

Paulus schudde het hoofd. “Maar je ouders, hoe noemen die je?”

“Dat is al zo lang, zo lang geleden, dat ik het niet meer weet. Wacht ... Het valt mij toch te binnen. Ja, dat is het. Tarcisius, zo noemen ze mij. Ja, Tarcisius.”

Tarcisius? Tarcisius? Paulus dacht na. Hij had die naam reeds gehoord! Daar viel hem plots iets te binnen, en ontroerd riep hij uit: “Tarcisius, zeg je? Woonden je ouders niet in het kleine tuinhuis aan de Sabijnse bergen?”

Verwonderd staaarde de kleine naar Paulus. “Hoe weet u dat? Ja, daar woonden wij inderdaad.”

Paulus drukte het kind de hand en bezag het langdurig. Daarna liep hij heen, naar zijn vrouw. Tarcisius begreep er niets van. Weldra keerde Paulus met zijn vrouw terug, die de tranen uit haar ogen wiste. “Kind!” riep ze, “kindlief, is het mogelijk? Nu weet ik waarom je me zo

bekend voorkwam. Ik herken duidelijk de gelijkenis met je moeder”.

En nu kreeg Tarcisius dat te horen, waarnaar hij zo lang had verlangd: nieuws over zijn vader en zijn moeder.

De vrouw van Paulus was een van de buurkinderen geweest van de moeder van Tarcisius. Ze waren altijd vrienden geweest met zijn ouders, tot de koorts deze onvoorzien had weggerukt. Ze vertellen van zijn vader, zo'n een rechtschapen oppassend man, van zijn moeder, wie het sterven zo zwaar was gevallen, omdat ze haar Tarcisius onbeschermd moest achterlaten.

Maar wat de knaap het meest van al moest ontroeren, was dat zijn ouders, evenals Paulus en Cleofea, Christenen waren, en iedere nacht met hen in diezelfde catacomben kwamen, waar ze Tarcisius hadden gevonden, om er de godsdienstoefeningen bij te wonen.

“En iedere dag, hun leven lang, hadden ze God gebeden, opdat jij een brave mens en een Christen zou worden.”

Het hart van Tarcisius ging open. Hij ging rechtop in zijn bed zitten. Hij zag Paulus en diens vrouw niet meer. Hij zag nog enkel zijn gestorven moeder voor zich en hoorde haar laatste vermaning: “Word een brave mens, word een ... Christen!” Dat, ja, was het wat zijn moeder niet voluit had kunnen zeggen. Zijn hart brandde van verlangen om evenals zijn vader en zijn moeder ook Christen te worden. Doch toen werd hij plotseling door een zware angst aangegrepen. Hij drukte zich tegen Paulus aan: “U zult, nietwaar, mij

niet doorzenden? Mij aan de oude vrouw niet overleveren? U zult mij helpen om christen te worden?”

Diep getroffen stelden ze het kind gerust. “Vrees niets, je zult hier mogen blijven, en we zullen je helpen. Van dit ogenblik af ben je onze zoon. We zullen voor jou vader en moeder zijn.”

“En nu, sluit vriendschap met je broer en je zuster. Komt hier, jullie beiden!” De twee kinderen kwamen naderbij, reikten Tarcisius de hand en omhelsden hem. “Wees ons welkom, broer!” zeiden ze.

Paulus was meestal niet thuis. Hij was grafdelver van beroep. Zijn bezigheden brachten mee dat hij iedere dag in de catacomben moest gaan werken, waar ze Tarcisius hadden aangetroffen. Hij begroef de lijken van de gestorven christenen in de grafnissen die in de rotswand waren uitgehouwen. Hij had ook te zorgen voor het onderhouden van het gewelf van de catacomben, en moest ook oppassen dat de heidenen niet zouden binnendringen en de begraafplaatsen en de onderaardse kerk ontdekken. Werk genoeg, want zijn taak nam hij gewetensvol waar. 's Nachts, wanneer de christenen samenkwamen, om te bidden, moest Paulus de wacht houden en met de andere grafdelvers zien dat ze door geen heidenen zouden worden verrast. Als er onraad was, moesten ze dadelijk de christenen door een teken verwittigen.

8. Hoe Paulus de dood van de oude vrouw te weten kwam.

Uit de antwoorden van Tarcisius had Paulus weldra afgeleid dat het tuchtelo-

ze straatleven de knaap niet had gedeerd. Wanneer hij met zijn vrouw over het kind sprak, zei hij dikwijls: “Het is met recht een wonder van genade, dat die arme jongen zich nooit heeft laten verleiden door zijn slechte makkers, en zo rein en schuldeloos is gebleven. Zijn ouders hebben van uit de hemel over hem gewaakt. Gods wegen zijn wonderbaar en Zijn goedheid ondoorgrondelijk”. Van dag tot dag hielden ze meer en meer van de knaap.

Op zekere dag, wilde Paulus de oude vrouw gaan opzoeken. Hij wilde ze overhalen om aan zijn pleegzoon zijn erfdeel uit te keren.

Maar wat keek hij verbaasd, toen hij aan de winkelkraam onder het lage gewelf niet de oude vrouw, maar een man aantrof met een kwade blik, die hem, als hij naar de oude vrouw vroeg, nijdig toebeet: “Dat was mijn vrouw. Zij is dood. Maar ik kan u evengoed als zij bedienen met

alles wat u nodig hebt. Wat moet u hebben?”

“Geef me een paar sterke sandalen,” zei Paulus kort, want hij wilde niet langer met deze man in gesprek blijven. Terwijl hij echter sandalen uitzocht en aanpaste, dacht hij na hoe het toch kon dat de oude vrouw opeens een man had. Tarcisius had nooit van een man gesproken, maar altijd gezegd dat de oude vrouw weduwe was. Was ze naderhand nog opnieuw getrouwd?

Hij betaalde het gekochte en ging bij kennissen, arme christenen die in dezelfde straat woonden, op verdere inlichtingen uit. Die vertelde dat de vrouw zich jarenlang als weduwe had beschouwd, want de man had haar verlaten en niets meer van zich laten horen. Hij was later teruggekeerd, maar was niet lang bij haar gebleven, en had gezegd dat hijzelf zaken had in de stad.

Hij kwam dikwijls 's avonds laat terug bij de oude vrouw met een zware zak, en vertrok dan heimelijk weer. Het was zeker gestolen goed en de oude vrouw speelde heelster. Enige tijd geleden was hij nog eens teruggekeerd, en was gebleven. De vrouw had het kwaad met hem, ze kreeg slagen en schoppen. Dikwijls hoorde men ze jammeren en klagen. Op zekere dag zei hij, dat ze dood was door een beroerte. De mensen geloofden er niet veel van. Maar niemand durfde iets zeggen. Want men kon nooit weten met welke bende booswichten hij in betrekking stond.

Uiterlijk deed hij alsof hij erg treurde om de dood van de oude vrouw. Hij liet ze een fatsoenlijke begrafenis geven, met een fluitspeler en twee klaagvrouwen. Daar viel niets op te zeggen, en de mensen zwegen over het zaakje.

Paulus dacht bij zichzelf dat de oude gestraft was om haar mishandelen van de kleine Tarcisius, en dat ze het wel had verdiend. Hij herinnerde zich ook dat het kind had verteld van een man die dikwijls 's avonds met een zak bij de vrouw was gekomen. Dan werd Tarcisius iedere keer in een kamertje opgesloten, opdat hij niets zou afluisteren en niet zien wat de man meebracht.

“Zo wordt het kwaad ook op aarde gestraft,” zei Paulus tot zijn vrouw, toen hij haar alles vertelde. Ze besloten niet verder meer om te zien naar het erfdeel. Zo de knaap beroofd bleef van het erfdeel van zijn ouders, de Zaligmaker zou het hem dubbel vergelden. Zo dachten ze ...

9. Tarcisius bereidt zich voor tot het H. Doopsel.

De genezing van de knaap vorderde maar traag, hij had te fel de koorts gehad. En het duurde lang voor hij weer zijn voet kon gebruiken. Zodra hij echter in staat was om iets te doen, hielp hij zijn pleegmoeder in het huishouden zoveel hij kon, en leerde van zijn nieuwe broer en van zijn nieuwe zus matten en korven vlechten. Hij schreef ook voor Paulus brieven en kleine rekeningen.

Hij voelde zich nu zeer gelukkig. Zijn pleegouders waren dikwijls verwonderd dat hij zo innig en diep de leerpunten van het christendom opvatte, die ze hem meedeelden. Het diepst was hij met geheel zijn ziel gehecht aan de Goede Herder, uit dankbaarheid voor de genade dat hij voor het kwaad behoed was gebleven en naar de veilige schaapskooi teruggevoerd was.

“O vader, o moeder !” zuchtte hij dikwijls, “wat kan ik toch doen om Christus mijn dank te betonen? Hoe kan ik Hem vergoeden voor al Zijn liefde?”

Dan klopte Paulus hem vriendelijk op de schouders: “Leef braaf en vroom, naar Christus' geboden, dat is voorlopig genoeg. Later, als je volhardt, zal Christus je wel op tijd en stond wijzen wat jij voor Hem kunt doen”.

Terwijl Paulus zo sprak, dacht hij er aan dat de heidenen overal waar ze konden de christenen gevangen namen om ze te doden. De vervolging was sedert enige tijd weer aan het woeden. Voor Tarcisius zou er voorzeker gelegenheid komen zich

openlijk als aanhanger van Christus te be-
kennen en hem trouw te blijven. Paulus
bad in stilte dat hij en zijn gezin, en ook
Tarcisius zijn pleegzoon in de vervolging
sterk mochten blijven.

Voorlopig liet hij hem zo dikwijls moge-
lijk naar de catacomben meegaan, leerde
hem de door elkaar kruisende wegen ken-
nen, toonde hem de uitwegen, liet hem bij
gemakkelijk werk een handje toesteken,
en ondertussen bleef hij hem altijd verder
onderwijzen in de godsdienst. Er kwam
daarop een tijd dat hij hem voor verder
onderwijs aan een bejaarde priester toe-
vertrouwde, die zich in de catacomben
ophield, omdat hij sinds lang door de
heidenen werd gezocht.

Nu behoorde Tarcisius tot de catechume-
nen, tot degenen, die op rang stonden om

in de Kerk van Christus te worden opge-
nomen. Wanneer de H. Mis werd opge-
dragen, mocht hij ze tot aan de offerande
bijwonen. Op dat ogenblik moesten zij
die nog ongedoopt waren, weggaan. Al-
leen de gedoopten mochten blijven tot
aan de H. Communie. De reden daarvan
was alle mogelijke schending van het Al-
lerheiligste te voorkomen. Vooraleer het
Doopsel te hebben ontvangen, werd nie-
mand ingewijd in het Mysterie van Gods
tegenwoordigheid in het Allerheiligste
Sacrament. Tarcisius had echter van dit
hoogste Mysterie iets gemerkt. Zijn hart
ging open als hij er aan dacht, hoe hij al
spoedig over dit heerlijk Mysterie zou
worden onderwezen. En hij verlangde
vurig naar het Doopsel.

(wordt vervolgd)

Juffrouw Elly

Puntje

Luister eens: het puntje voor oktober is:

Zalig de vreedzamen!

Beste Kruisvaarders,

Op veel christelijke grafstenen
staat de vredeswens: leef in vre-
de, of rust in vrede! Bedoeld is
de zalige vrede in God voor de
ziel die in eeuwigheid leeft.
Die ziel krijgt bovendien bij de
opstanding van de doden haar
lichaam terug, waardoor het he-
melgeluk van de Godaanschou-
wing volmaakt zal zijn.

Vrede! Dat spreekt ons wel aan.
Maar we mogen niet vergeten,
dat we hier op aarde de eeuwige
vrede wel moeten voorbereiden.

Is er alleen nog vrede no-
dig in landen als Afghanistan,
Irak, Syrië, enz.? Of is mis-
schien de vrede in je klas of bij
je thuis ook nog ver te zoeken?
Werk je zelf aan die vrede thuis
en op school? Neem je de woor-
den van Christus ernstig: "Ik heb u een

voorbeeld gegeven, opdat u zou doen, zoals Ik heb gedaan.” (Jh. 13, 15)

Jezus openbaart Zijn geest in de “Acht Zaligheden”. Een van die zaligheden is de vreedzaamheid: “Zalig zijn de vreedzamen; want zij zullen kinderen van God genoemd worden”.

In het leven van de H. Dominicus Savio vinden we een mooi voorbeeld. Eens hadden twee van zijn vrienden ruzie en zouden het uitvechten. Dominicus had alles gedaan wat hij kon om het te verhinderen, maar was er niet in geslaagd. Na de lessen wachtte hij zijn kameraden op, om een laatste middel te proberen.

“Aangezien jullie toch je zinnen moeten hebben, doe ik er een voorwaarde bij.”

“Als de vechtpartij maar doorgaat!”

“Mijn voorwaarde kan jullie wil niet binden.”

“Laat horen dan.” ...

“Een beetje geduld.” ...

En zij gingen naar de afgesproken plaats. Woedend stonden de vechtersbazen, die elkaar onderweg al dreigden aan te vliegen, tegenover elkaar, ieder met vijf stenen in de hand.

Meteen sprong Dominicus tussen beiden ... “En de conditie!” riep hij uit. - Nu toonde hij een kruis, en sprak met overtuiging: “Zie, Christus stierf onschuldig en vergaf, en jullie zouden je openlijk wreken?” Daarmee wierp hij zich voor de eerste neer: “Sla en werp je stenen op mij”. “Dat nooit. Ik heb niets tegen jou; integendeel, ik wil je helpen, als het nodig is.”

Dan wierp Dominicus zich voor de andere ... Hetzelfde woord en hetzelfde antwoord ...

“Wat nu? Jullie zouden je voor mij zelfs in gevaar brengen, en je eigen ziel en geweten niet ontzien, voor een scheldwoord, voor een nietigheid!”

Het sloeg in! De storm bedaarde. De vrede was hersteld ...

Kan jij tenminste de vrede bewaren, ook ten koste van enige offers? Kan jij de vrede herstellen, ook ten koste van een vernedering? Kan jij geen toenadering bewerken, waar de vredeband verbroken ligt? Ben jij een vrede-stichter? Kan jij ook een kind Gods genoemd worden?

Let deze maand eens op, waar je misschien vrede kunt stichten. Je mag al die keren dat je vrede hebt gesticht of tenminste het eerlijk hebt geprobeerd, meetellen voor het Puntje van de Schatkist. Schrijf dus 's avonds op, of je één, twee, drie of meer keren hebt gewerkt voor de vrede. Leef in vrede, kind van God! Doe je best!

Pater C. de Beer

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

42. Het gebod, zich met zijn vijand te verzoenen, en de gelijkenis van de onbarmhartige knecht.

Vergeef ons onze zonden, zoals (d.w.z. want) ook wij vergeven aan al onze schuldenaren. Lc. 11, 4

Christus zette Zijn onderricht voort en sprak: “Als uw broeder tegen u heeft gezondigd, ga en berisp hem tussen u en hem alleen”. Toen vroeg Petrus: “Heer, hoe dikwijls zal ik mijn broeder vergeven, die tegen mij misdoet? Tot zeven keer toe?” Hij meende namelijk, dat dit toch reeds dikwijls genoeg was. Maar Jezus antwoordde: “Niet tot zeven keer toe, zeg Ik u, maar tot zeventig maal zeven keer”. En om aan te tonen, hoe men vergeven moest, sprak Hij de volgende gelijkenis:

vrouw en zijn kinderen en alles wat hij bezat, en zo de schuld te voldoen. Maar de knecht viel hem smekend aan zijn voeten en zei: Heb geduld met mij, en ik zal u alles betalen. De heer had medelijden met die knecht, en schold hem de schuld kwijt. Maar toen die knecht was weggegaan, ontmoette hij een van zijn medeknechten, die hem honderd tienlingen (24 euro) schuldig was; hij greep hem tot wurgen toe bij de keel en zei: betaal me wat u schuldig bent. Zijn medeknecht viel hem smekend aan zijn

“Het rijk der hemelen is gelijk aan een koning, die afrekening wilde houden met zijn dienaars. Toen hij met de afrekening was begonnen, bracht men er een binnen, die hem 10.000 talenten (ongeveer 14.000.000 euro) schuldig was. En omdat hij niets had om te betalen, beval zijn meester, hemzelf te verkopen met zijn

voeten en sprak: Heb geduld met mij, en ik zal u betalen. De ander wilde dit niet, maar ging heen en liet hem in de kerker werpen, totdat hij de schuld zou hebben betaald. Toen nu zijn medeknechten zagen, wat er gebeurd was, werden zij diep bedroefd, en gingen hun meester alles vertellen. Nu liet zijn heer hem roepen en zei tot hem: Boze knecht, die

hele schuld schold ik u kwijt, omdat u het mij hebt gevraagd; moest ook u zich dan niet ontfemen over uw medeknecht, zoals ik zelf mij heb ontfemd over u? En in zijn toorn leverde de heer hem aan de beulen over, totdat hij de hele schuld zou hebben voldaan. Zo zal ook mijn hemelse Vader met u handelen, als u niet allen uw broeder van harte vergeeft”.

43. Het gezag en de macht van de Apostelen.

Uit geheel uw ziel vrees de Heer en eerbiedig Zijn priesters. Eccl . 7, 31

“Zo hij (die heeft gezondigd) zelfs naar de Kerk niet luistert, dan zij hij u als een heiden en een tollenaar.”

In dezelfde rede sprak Jezus ook nog tot Zijn Apostelen: “Voorwaar, Ik zeg u: Alles, wat u zult binden op aarde, zal ook gebonden zijn in de hemel, en alles, wat u ontbinden zult op aarde, zal ook ontbonden zijn in de hemel”.

Wie naar de Kerk niet luistert, gaat verloren, zoals de tijdgenoten van Noë verloren gingen, omdat zij de vermaningen van God verachtten.

De Katholieke Kerk is de alleenzalgmakende Kerk.

44. De barmhartige Samaritaan.

Die zich over de arme ontfemt, zal gelukkig zijn. Spr. 14, 21

Van Galilea trok Jezus weer naar Judea. En zie, een wetgeleerde stond op om Hem op de proef te stellen en sprak: “Meester wat moet ik doen, om het eeuwig leven te krijgen?” Jezus vroeg Hem: “Wat staat er in de Wet geschreven; wat leest u daar?” De wetgeleerde antwoordde: “Ge zult de Heer uw God beminnen met heel uw hart, met heel uw ziel, met heel uw kracht en met heel uw verstand; en uw naaste als uzelf”. Hierop sprak Jezus: “U hebt goed geantwoord; doe dit, en u zult leven”. Maar de andere vroeg: “Wie is mijn naaste?”

En Jezus sprak: “Eens reisde een man van Jeruzalem naar Jericho, en viel in handen van rovers; ze schudden hem uit, verwonden hem vreselijk en lieten hem half dood achter. Toevallig kwam een priester de weg langs; hij zag hem en ging voorbij. Ook een Leviet kwam er langs; hij zag hem, en ging voorbij. Maar ook een Samaritaan, die op reis was, kwam voorbij; hij zag hem en kreeg medelijden. Hij ging er naar toe, verbond zijn wonden en goot er olie en wijn op; dan hief hij hem op zijn eigen lastdier, bracht hem naar een herberg en zorgde

voor hem. De volgende dag nam hij twee tienlingen, gaf ze de waard en zei: Blijf voor hem zorgen; en wat u er meer aan besteedt, zal ik u bij mijn terugkomst ver-

goeden. Wat dunkt u: Wie van die drie is de naaste geweest van hem, die in de handen van de rovers viel?” Hij sprak: “Hij, die hem barmhartigheid bewees”. En Jezus zei hem: “Ga, en doe u eveneens”.

Hoe kan men deze gelijkenis nog toe-
passen?

1. De Samaritaan betekent Christus,
2. de reiziger: het mensdom,
3. het geld: de bovennatuurlijke gaven,
4. de rovers: de duivels,
5. de wonden: de natuurlijke krachten,
6. de Joodse priester en de Leviet: het Oude Verbond.

45. Maria en Martha.

Zoek eerst het rijk van God en zijn gerechtigheid. *Mt. 6, 33*

Toen Jezus weer naar Jeruzalem reisde, kwam Hij in het dorp Bethanië. Daar nam Martha, de zuster van Maria, Hem in haar huis op. Maria ging aan de voeten van de Heer zitten en hoorde Zijn woorden met aandacht aan. Martha echter was ijverig in de weer om de Heer te dienen en het Hem aan niets te laten ontbreken. Eindelijk sprak zij: “Heer, is het U onverschillig, dat mijn zuster mij alleen laat bedienen? Zeg haar dus, dat ze me helpt”. Maar de Heer gaf haar ten antwoord: “Martha, Martha, over veel bent u bezorgd en bekommerd. Maar één ding alléén is noodzakelijk. Maria heeft het beste deel gekozen, dat haar niet ontnomen zal worden”.

Kalender Gerwen

November

zo.	1	10.30	Hoogmis	Allerheiligen (1 ^e kl.); ged. 23 ^e zondag na Pinksteren; kinderzegen
ma.	2	10.30 11.05 18.30	Requiem 2 Requiem 3 Gezongen Requiem 1	Allerzielen (1 ^e kl.)
di.	3	18.30	H. Mis	H. Hubertus, biss. en bel. (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); na de Mis zegening Hubertusbrood
wo.	4	7.15	H. Mis	H. Carolus Borromeüs, biss. en bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Vitalis en Agricola, mart.
do.	5	17.30 18.30	Lof H. Mis	H. Odrada, maagd (3 ^e kl; bisdom 's Hertogenbosch)
vr.	6	17.30 18.30	Lof H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.)
za.	7	8.30	H. Mis	H. Willibrordus, patroon van Nederland (1^e kl.) , daarna uitstelling tot 12.30 uur vanwege de eerste zaterdag
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	8	10.30	Hoogmis	24^e zondag na Pinksteren (5^e ingehaalde zondag na Driekoningen) (2^e kl.)
ma.	9	18.30	H. Mis	Wijding van de Basiliek van de Allerheiligste Verlosser (St. Jan van Lateranen) (2 ^e kl.); ged. H. Theodorus, mart.
di.	10	18.30	H. Mis	H. Andreas van Avellino, bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Tryphon, Respicus en Nympha, maagd, mart.
wo.	11	7.15	H. Mis	H. Martinus, biss. en bel. (3 ^e kl.); ged. H. Mennas, mart.
do.	12	17.30 18.30	Lof H. Mis	H. Martinus I, paus en mart. (3 ^e kl.)
vr.	13	7.15	H. Mis	H. Didacus bel. (3 ^e kl.)
za.	14	10.30	gez. H. Mis	H. Josaphat, biss. en mart. (3 ^e kl.); <i>bijeenkomst Derde Orde</i>
zo.	15	10.30	H. Mis	25^e zondag na Pinksteren (6^e ingehaalde zondag na Driekoningen) (2^e kl.)
ma.	16	18.30	H. Mis	H. Gertrudis, maagd (3 ^e kl.)
di.	17	18.30	H. Mis	H. Gregorius de wonderdoener, biss. en bel. (3 ^e kl.)

wo.	18	7.15	H. Mis	Wijding van de basilieken van de HH. Petrus en Paulus (3 ^e kl.)
do.	19	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Elizabeth, weduwe (3 ^e kl.); ged. H. Pontianus I, paus en mart.
vr.	20	7.15	H. Mis	H. Felix van Valois, bel. (3 ^e kl.)
za.	21	8.30	H. Mis	Opdracht van de H. Maagd Maria (3 ^e kl.)
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	22	10.30	Hoogmis	Plechtige viering H. Clemens I, paus en mart. (patroonsfeest 1 ^e kl.); ged. 26 ^e en laatste zondag na Pinksteren; parochiefeest met o.a. ... de komst van Sinterklaas!
ma.	23	18.30	H. Mis	H. Clemens I, paus en mart. (1 ^e kl. in Gerwen)
di.	24	18.30	H. Mis	H. Johannes van het Kruis, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Chrysogonus, mart.
wo.	25	7.15	H. Mis	H. Catharina van Alexandrië, maagd en mart. (3 ^e kl.)
do.	26	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Sylvester, abt (3 ^e kl.); ged. H. Petrus van Alexandrië, biss. en mart.
vr.	27	7.15	H. Mis	H. Oda, maagd (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch)
za.	28	8.30	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	29	10.30	Hoogmis	1^e zondag van de Advent (1^e kl.)
		13.00		1 ^e voordracht
Advents- bezinning		13.45		meditatie in stilte
		14.15		2 ^e voordracht
		15.00		Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde
ma.	30	18.30	H. Mis	H. Andreas, Apostel (2 ^e kl.), ged. van de Advent

Activiteiten Gerwen

Catechismusonderricht: Zaterdag 7, 21 en 28 november

- Kleine kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (A. Coolen)
- Grote kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: Geen bijeenkomst in november

Geloofsverdieping voor volwassenen: Geen bijeenkomst in november

Derde Orde: Bijeenkomst 14 november (bedevaart)

Patroonsfeest St. Clemens: Zondag 22 november

Adventsbezinning: Zondag 29 november

Onze overledenen

Hr.	H.B.	Visser	Leiden	11	11	1997
Mevr.	P.M.	Favejée-Hoppenbrouwer	Papendrecht	15	11	2014
Hr.	J.C.	Jaspers	Heerlen	16	11	1990
Hr.	J.B.M.	Komen	Rijswijk	29	11	1997

In november: dagelijks een volle aflaat voor de zielen in het vagevuur!

Algemene voorwaarden:

- gaan biechten (eventueel 8 dagen vóór of na),
- de H. Communie ontvangen,
- gebed tot intentie van de Heilige Vader,
- uitsluiting van alle gehechtheid aan iedere zonde, zelfs de dagelijkse zonde,
- de bedoeling hebben de volle aflaat werkelijk te verdienen.

Dag van Allerzielen:

- bezoek brengen aan een kerk, publieke of half publieke kapel, met de bedoeling te bidden voor de zielen,
- 1 Onze Vader en 1 Credo bidden tot intentie van de Heilige Vader.

1 t/m 8 november:

- bezoek brengen aan een kerkhof,
- gebed voor de zielen in het vagevuur en tot intentie van de Heilige Vader.

Kalender Leiden

November

zo.	1	10.30	Hoogmis	Allerheiligen (1 ^e kl.); ged. 23 ^e zondag na Pinksteren; kinderzeggen
ma.	2	10.30	Requiem 2	Allerzielen (1 ^e kl.)
		11.00	Requiem 3	
		19.00	Gezongen Requiem 1	
vr.	6	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.)
za.	7	9.00	H. Mis	H. Willibrordus, patroon van Nederland (1 ^e kl.), daarna uitstelling tot 13.00 uur vanwege de eerste zaterdag
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	8	10.30	Hoogmis	24 ^e zondag na Pinksteren (5 ^e ingehaalde zondag na Driekoningen) (2 ^e kl.)
vr.	13	geen	H. Mis	H. Didacus bel. (3 ^e kl.)
za.	14	geen	H. Mis	H. Albricus, biss, en bel. (3 ^e kl.; bisdom Rotterdam); ged. H. Josaphat, biss. en mart.
zo.	15	10.30	H. Mis	25 ^e zondag na Pinksteren (6 ^e ingehaalde zondag na Driekoningen) (2 ^e kl.)
vr.	20	19.00	H. Mis	H. Felix van Valois, bel. (3 ^e kl.)
za.	21	9.00	H. Mis	Opdracht van de H. Maagd Maria (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	22	10.30	Hoogmis	26 ^e en laatste zondag na Pinksteren (2 ^e klas)
vr.	27	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	28	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	29	10.30	Hoogmis	1 ^e zondag van de Advent (1 ^e kl.)
		13.00		1 ^e voordracht
Advents- bezinning		13.45		meditatie in stilte
		14.15		2 ^e voordracht
		15.00		Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde

Activiteiten Leiden

Catechismusonderricht: Zaterdag 7, 21 en 28 november

- Kleine kinderen: 10.20-12.00 uur (E. van den Nouwland)
- Grote kinderen: 10.20-12.00 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: Bijeenkomst op zondag 1 november

Jong Katholiek Initiatief: Bijeenkomst op zondag 8 november

St. Cecilia Koordag: Zondag 22 november

Adventsbezinning: Zondag 29 november

Jaarprogramma

Wanneer?

14-11-15
22-11-15
22-11-15
29-11-15
16-12-15

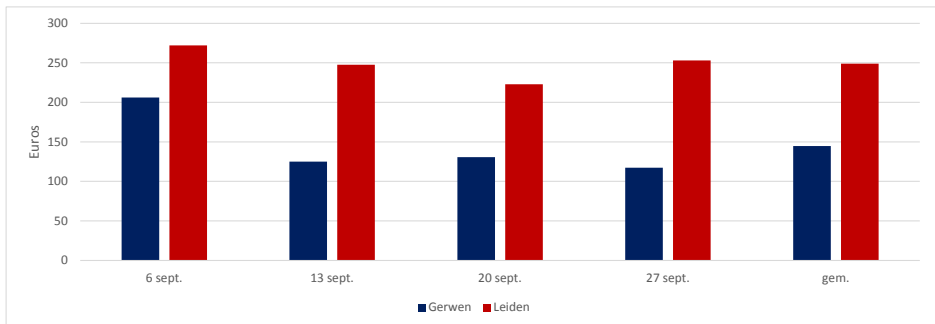
Waar?

Gerwen
Gerwen
Leiden
Gerwen/Leiden
Gerwen

Wat?

Derde Orde FSSPX
Parochiefeest met Sinterklaas
Koordag i.v.m. H. Cecilia
Adventsbezinning (Derde Orde)
Gulden Mis

Collecten in september

De **missiecollecte op 18 oktober jl.** heeft in Nederland € 771,08 opgebracht! Hartelijk dank! Ze gaat naar Pater M. Boniface in Mexico.

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Oude St. Clemenskerk
Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 37 e.v.

Leiden

Kapel O.L.V. van de Rozenkrans
Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden
Telefoon +31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 40

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

c.debeer@stpiusx.nl voor Pater C. de Beer
p.huyssegems@googlemail.com voor Pater K. Huyssegems

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23
5647 RR Nuenen
IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90
BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)
Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 543 33 66

De erediensten worden verzorgd door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22
Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755

- H. Mis
- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
 - ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

- H. Mis
- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
 - ma., di., wo, za. 8.15 uur
 - do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

- H. Mis
- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

2 Voorwoord

DOSSIER

- 3 Preek van Z.E. Aartsbisschop Marcel Lefebvre
- 9 Verzoekschrift aan de Heilige Vader
- 12 De Zuivere Waarheid (deel 4)

TERUGBLIKKEN

- 20 Eeuwige professie van Broeder René–Maria
- 23 Bedevaart Spa-Banneux
- 24 Parochiefeest Leiden

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 26 Uitleg van de intentie
- 29 De E.K.-Kalender voor 2016
- 29 Schatkisten
- 30 Het heidens kind Tarcisius
- 36 Puntje
- 38 Bijbelse Geschiedenis

VAN DE PRIORIJ

- 41 Kalender Gerwen
- 42 Activiteiten Gerwen
- 43 Onze overledenen
- 43 November: dagelijks een volle aflaat voor de zielen in het vagevuur!
- 44 Kalender Leiden
- 44 Activiteiten Leiden
- 45 Jaarprogramma
- 45 Collecten in september
- 46 Onze adressen in Nederland
- 46 District Benelux
- 47 Colofon